

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTTRER MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: : Nr 4. Årg. 35.
J. E. LUNDAHL : 15 Febr. 1917.

Missionsförbundets skol- verksamhet i Kongo.

(Utdrag ur den på Svenska Missionsförbundets
Förlag just nu utkomna missionsstudieboken
»Vår yttre mission» av J. E. Lundahl.)

Från första stund har inom Kongo-
missionen en synnerlig vikt lagts vid
skolverksamheten. Det har stått klart
för missionärerna och genom erfaren-
heten här som allestädes bekräftats,
att ett folks omskapelse måste börja
med dess barn och ungdom. En av
missionsskolans förnämsta uppgifter är
därför också att bland de unga, som
stå under dess inflytande, utvälja och
till lärare för folket utbilda de för
detta ändamål mest lämpliga och be-
gåvade. — Följande ord av en för-
fattare ha sin fulla tillämpning på
missionens skolverksamhet i Kongo:
»Om man icke lyckats att göra intryck
på de vuxna och därför vill försöka
nå barnen och ungdomen, strax måste
man börja med skolarbete. Eller om
en kristen församling kommit till stånd,
så måste man giva det uppväxande
släktet undervisning. Eller om man
tänker sig in i framtiden och hur nästa
släktled skall komma att se ut, är det
genast klart, att en ordnad skolverk-

samhet härvid måste spela en avgörande
roll. Eller om arbetet växer så, att
missionären icke kan utföra det ensam
utan måste hava ordentligt utbildade
medhjälpare, så gör sig åter behovet
av skolan gällande. Och se vi på för-
hållandena i stort, såsom man i nu-
tidens mission alltmer tvingas att göra,
emedan det gäller intet mindre än att
genomsyra folken med den kristna
anden, så måste vi säga oss, att upp-
giften är omöjlig utan skolans hjälp.»

Missionens skolväsende i Kongo är
uppdelat i tre avdelningar: byskolan,
stationsskolan och evangelist- och lärare-
seminariet. Byskolan, som motsvarar
den svenska småskolan, förbereder till
stationsskolan, vilken kan sägas mot-
svara den svenska folkskolan och i sin
ordning förbereder till seminariet.

Att skolverksamheten till en början

skulle mötas med misstroende från folkets och särskilt från fetischprästernas sida, var helt naturligt. Den nästan fullkomliga frånvaron av kunskapsbegär hos den oberörde infödingen var och har alltfört varit ett stort hinder för skolans utveckling. Då inga lagar eller förordningar från statens sida funnits till hjälp för skolväsendet, är det ock klart, att undervisningen måst vara fullkomligt frivillig. Skolgången var till en början på grund härav åtskilligt oregelbunden. Till följd av flera orsaker, såsom den allmänna motviljan, byarnas avstånd från stationerna och anförvanternas ovillighet att underhålla eleverna vid skolan, måste missionärerna ordna det så, att eleverna kunde vistas vid stationerna oavbrutet under terminerna och där få sitt underhåll. Fördenskull anlades vid stationerna planteringar, där eleverna fingo arbeta vissa timmar om dagen, och för vilket arbete de erhöillo avlöning, som de sedan kunde använda till sitt uppehälle. En följd härav har emellertid varit, att elevantalet vid stations-skolorna måst begränsas allt eftersom missionen haft möjligheter att skaffa underhåll.

Historiskt sett är stationsskolan den äldsta. Ur densamma har först evangelistskolan och sedan därifrån — i den mån lärare utbildats — byskolorna utvecklats. Men sedan byskolorna kommit till stånd, giva dessa, såsom redan är sagt, sitt material till stationsskolorna och så undan för undan enligt systemet.

I *byskolorna* undervisa infödda lärare i innanläsning, skrivning och enkel räkning samt kristendomens huvudstycken. Skolhusen — i allmänhet

större gräshus — ha byggts antingen helt och hållet av de infödda eller av dem under någon missionärs ledning. Dessa skolhus tjänstgöra även som predikolokaler. Den första byskolan anlades år 1888 i närheten av Mukimbungu. Nu är antalet 163. Även vid byskolorna erhöillo eleverna till en början en liten avlöning — icke för utfört arbete utan för att de skulle stanna och låta sig undervisas — en eftergift för det allmänna betraktelsesättet, att vistelsen vid skolan var ett slags arbete, som utfördes åt missionärerna. Denna avlöning har dock avskaffats sedan flera år tillbaka. Byskolornas betydelse är stor i flera avseenden. Genom dem utför missionen sitt genomsyrningsarbete bland folket i de olika distrikten. Genom dem sprides den eviga sanningens kunskap och den kristna civilisationens första välsignelser bland de djupa folklagren. Den kunskap i läsning och skrivning, som där gives, öppnar ock portarna till en icke obetydlig litteraturs rikedomar. De längst bort belägna byskolorna äro missionens förposter, varifrån mörkret först nås av det över landet sig allt mer utbredande ljuset.

Byskolornas bästa elever mottagas, sedan de genomgått kursen och så långt utrymme och förhållanden medgiva, i *stationsskolan*. Här är kursen fyraårig och motsvarar — naturligtvis med hänsyn till landets särskilda förhållanden — ganska nära den svenska folkskolans läroplan. Undervisningsämnena äro, förutom kristendomsundervisning, modersmålet, grammatik, läsning och skrivning, räkning, naturkunnighet, historia, geografi, hygien, franska språket, sång och svensk gym-

nastik. Läroböcker i de olika ämnena äro utarbetade av missionärerna, en del ganska fullständiga. Utom i dessa teoretiska ämnen meddelas undervisning i praktiska värv. Vi ha redan nämnt, att gossarna få arbeta vid planteringarna vissa timmar om dagen, och att de därför erhålla en viss avlöning. Dessutom gives undervisning i träslöjd och sömnad, ävenså i tegelslagning och murning, när tillfälle gives, såsom vid husbyggen. Vid träslöjden få de lära sig förfärdiga bord, stolar, sängar, dörrar, fönsterbågar m. m. Verktyg tillhandahåller missionen under skoltiden och står sedan till tjänst med att anskaffa sådana till dem som önska. (Som en följd av undervisningen i sömuad ha ett stort antal svenska symaskiner funnit väg till Kongo.) Lästiden är åtta månader om året och fördelas på två terminer. Undervisningen bestrides av missionärer med hjälv av infödda lärare. Icke så få svenska lärarinnor stå i missionens tjänst, varjämte åtskilliga av de manliga missionärerna under ett år vistats vid något svenskt folkskollärareseminarium för utbildning i pedagogik och metodik.

Långt flera elever än som kunna mottagas, bruka årligen anmäla sig. I regel får antalet vid varje stations-skola ej överstiga 75. Anmälning och inskrivning sker en gång årligen. Ännu är det övervägande antalet gossar, beroende på den gamla nedärvda seden, att kvinnan skall sköta jordbruksarbetet och därigenom skaffa mat åt mannen. Flickan måste från tidigaste år följa sin moder till fältet och har därför ingen tid till skolgång på dagarna. Särskilda skolor för flickor och kvinnor

ha därför måst inrättas både vid stationerna och i byarna på tider, då de ej hindras av sitt arbete på fälten, antingen morgnar eller kvällar. Vi återkomma längre fram till denna sak.

Från en ringa början ha stations-skolorna utvecklats på ett förvånande sätt. »Skolan har», säger missionär Karlman, »i allt velat understödja, utveckla och uppöva de ungas krafter samt uppfostra och bilda dem till friska, förståndiga, allmännyttiga, fosterlands-älskande och lyckliga människor, som med kraft och framgång kunna arbeta för sitt folks lycka. Allteftersom tiden och utvecklingen skrider framåt, måste vi emellertid noga överväga, huru mycket av teoretisk och praktisk kunskap individen behöver för att kunna fylla sin plats och inverka förädlade på sin omgivning.»

Efter genomgången kurs vid stations-skolan har ynglingen fått en för sin ställning och för sitt land ganska god underbyggnad i såväl teoretiskt som praktiskt avseende. Har han också på ett levande, personligt sätt tillägnat sig och vuxit samman med de etiska grundsatser, som det är missionens första och sista mål att giva, så står han, mänskligt att döma, väl rustad för livet. En del av eleverna återvända till sina hemorter för att där i praktiken tillämpa den kunskap de mottagit och komma därvid att verka, var och en i sin mån, till upplysning och framåtskridande. En del gå till hamnplatser, järnvägsstationer och industriorter för att söka sin utkomst dels i statens tjänst, dels hos handelshus o. d. — Missionen har för sin skolverksamhet i allmänhet och icke minst för den

praktiska sidan därav erhållit varmt erkännande av myndigheterna.

Elevernas antal i samtliga vardags-skolor var den 1 januari 1916 4,407. Vid de flesta stationerna hålles ock söndagsskola med tillsammans omkring 1,000 barn.

Redan år 1887 skrev Nils Westlind i Missionsförbundet: »Afrika får aldrig evangelium, om ej dess egna söner börja förkunna det». Behovet av infödda evangelister och lärare gjorde sig från början gällande, och ganska tidigt fingo mera försigkomna församlingsmedlemmar börja deltaga i verksamheten såsom bybesökare m. m. För att de skulle kunna fortsätta och bliva till större nytta, blev det snart nödvändigt att giva dem en för ändamålet lämplig utbildning. Mindre kurser höllos än på den ena stationen än på den andra. År 1895 blev det mera ordning i saken, och bestämda kurser började anordnas vid Mukimbungu. Så småningom uppgingo dessa kurser i ett bestämt *evangelist- och lärareseminarium*, vilket år 1912 förlades till Kingoyi station, där lämpliga lokaler uppförts. Kurserna, som i början voro ganska korta, upptaga nu en treårig lärotid med sex månaders läsning om året. Mellantiderna använda eleverna till skol- och predikoverksamhet dels självständigt, dels under ledning av äldre lärare. Undervisningen, som är en fortsättning av stationsskolans lärokurs, omfattar kristendom, modersmålet, franska språket, naturkunnighet, geografi, räkning, pedagogik, metodik, kyrko-, världs- och missionshistoria, predikoövning, sång, teckning, gymnastik och slöjd. Under söndagarna predika eleverna i de närmaste byarna.

Eleverna i de tidigare kurserna uttogos, som sagt, dels bland de äldre skolgossarna, dels bland mera intelligenta och mogna församlingsmedlemmar. Numera tagas de utom i undantagsfall från stationsskolorna; d. v. s. elever, som visa sig äga lust, begåvning och kvalifikationer i övrigt, få, sedan de genomgått stationsskolan, stanna i missionens tjänst och först under något år vara biträdande lärare vid någon utskola eller medhjälpare i annat dylikt arbete, tills de prövats och vunnit den mögnad och stadga, som anses nödvändiga, varefter de få inträda vid seminariet. Efter fullbordad kurs där upptagas de till evangelister och lärare på platser, där verksamheten redan är i gång, eller ock utsändas de att upptaga ny verksamhet och anlägga nya skolor i dittills oberörda distrikt. Så brytes ständigt ny mark på samma gång som all flit lägges på att bevara, stärka och utveckla verksamheten på redan intagna områden. Antalet infödda lärare och evangelister var vid 1916 års början 196. Vanligen en gång om året sammanträda dessa till en konferens, där de under missionärens ledning diskutera frågor, som röra deras ställning och verksamhet samt framställa förslag till missionärskonferensen. — Till följd av missionens ständiga tillväxt såväl i inre som yttre avseende och därav uppkommande ökade fordringar, är det ganska troligt, att seminariet inom en snar framtid måste ytterligare utvidgas, särskilt vad lärokurserna beträffar.

I de redan omnämnda kvinno- och flickskolorna har undervisning givits dels i kristendom, läsning, skrivning och räkning, dels i sömnad och hus-

liga sysslor. För att om möjligt söka få det kvinnliga släktet på ett mera verksamt sätt under kristendomens inflytande uppfördes år 1896 ett barnhem vid Diadia, där friköpta flickor upptogs för att fostras antingen till dugliga hustrur eller till lärarinnor och medhjälpare i missionsarbetet. Denna sköna plantering, som redan tidigt började visa goda frukter, måste emellertid — såsom vi redan meddelat — efter några år nedläggas till följd av sov-sjukans härjningar bland flickorna. — Glädjande nog har det den sista tiden lyckats att vid stationsskolorna få in ett icke så litet antal flickor. Genom det praktiska arbete, som ingår i gossarnas undervisning, undergräves så småningom den gamla hedniska föreställningen, att verkligt arbete är något för en man förnedrande, som därför måste falla på kvinnans lott. I den

mån dessa nya grundsatser vinna insteg, stiger ock kvinnan till mannens jämlike ifråga om rätt till allmänna kunskaper. Åtskilliga kvinnor — hustrur till evangelister — åtnjuta ock undervisning vid seminariet på Kingoyi, visserligen icke tillsammans med männen, men dock efter en plan, som vida överstiger den för de vanliga kvinnoskolorna gällande. Denna ljusning är ett tecken till bättre tider. Kan Kongos kvinnovärld komma under den kristna civilisationens inflytande i samma grad som den manliga ungdomen, då randas en ny dag för detta land. Då har missionen nått folklivets centrala punkt, hemmet, familjen och de små barnen. — En särskild skola för äldre män, vilka icke som unga lärt sig läsa, hålles ock såväl vid stationerna som vid vissa byskolor.

Bland sömnsjukans offer i Kongo.

Av *d:r G. Palmær.*

Som en sannskyldig mordängel går sömnsjukan fram bland Kongos arma folk.

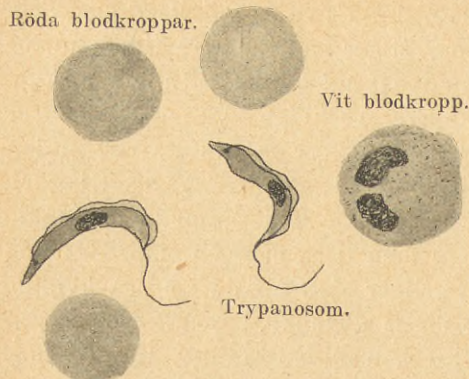
Mycket har talats om den, och mycket har skrivits om den, men av de frågor, många missionsvänner gjort mig angående dess natur, förstår jag, att den dock är så litet känd, att några ord om själva sjukdomen äro väl på sin plats.

Sömnsjukan är sista stadiet av en parasitsjukdom, som kallas trypanosomiasis efter den lilla blodparasit, vilken ger upphov till den. Denna sjukdom kännetecknas av feber, hudutslag, körtelansvällningar, svullnader och nervsymtom. Parasiten tillhör de s. k. trypanosomerna och är omkring 0,023 mm. lång och 0,00125—0,00475 mm. bred. Dess form angives av fig. 1. De små

sjukdomsalstrarna inkomma i blodet genom tse-tseflugans bett.

Dylika trypanosomer förekomma hos en mängd djur utan att hos dem förorsaka någon sjukdom. Bland andra djur, som husbärgera dem, äro buffeln, antiloperna, flodhästen, krokodilen, noshörningen och elefanten. Många forskare mena, att om en tse-tsefluga suger blod från något av dessa djur och sålunda i sig upptager deras trypanosomer, dessa, då de sedan vid ett bett på en människa inkomma i människokroppen, där ha förmåga att bliva sjukdomsalstrare, och att dessa djur sålunda skulle bilda ett slags sjukdomsreservoarer.

I tse-tseflugans inre genomgår parasiten en ännu ej fullt känd utveckling,

Sömnsluksbaciller. (Fig. 1).

vilken tar en tid av 20–30 dagar. Efter denna tid är flugan smittoförande. Visserligen kan parasiten inympas även omedelbart efter det flugan sugit blod från en sömnsluk, därigenom att en del av den sömnslukes ännu ej torkade blod från en flugas stickapparat vinner inträde i den friske, som stickes, men det hör till sällsyntheterna. Vanligen sker överförandet efter den tid, som åtgår för parasitens utveckling i flugans inre.

I människokroppen genomgår parasiten en ny förvandling och förökas sedan ganska hastigt. Slutligen bliva de talrika nog att ge sjukdomstecken.

Tse-tseflugan, genom vilken sjukdomen överföres, liknar en vanlig husfluga till färg och storlek, men har i

Tsetseflugan.
storleken som en vanlig husfluga.)

stället för hennes sugapparat en väl utvecklad stickapparat, vingarna äro längre och läggas vid vila i kors över varandra. Hon förekommer vid rinnande vatten, skuggat av buskage eller högt gräs, flyger snabbt och tyst, sticker hastigt och förföljer ihärdigt. Hon biter endast om dagen och sätter sig helst på något mörkt.

Huru lång tid, som förflyter från det parasiterna komma in i blodet och tills sjukdomen framträder, är ej fullt känt. Uppgifterna växla från 10 dagar till flera år. Hos apor, som angripas av sömnslukan, har denna, den s. k. inkubationstiden, visat sig vara omkring 14 dagar.

Det tidigare stadiet av sjukdomen benämnas av tyskarna »trypanosom-feber». I allmänhet inträder det med feber, mestadels låg och oregelbunden, ibland stigande till pyrexii. Hos européerna visar sig hudutslaget i form av ljusröda ringar, på infödingarna är det till följd av hudfärgen omöjligt att urskilja. Huvudvärk, smärtor i nacke och rygg och flygsmärtor i kroppen infinna sig. Körtlarna svullna, särskilt vid basen av halsen. I lymfan påträffas nu talrika trypanosomer. De svullna körtlarna äro mjuka och oömma. Hjärtklappning är vanlig vid minsta ansträngning. Avmagring äger rum. Lever och mjälte förstoras. Svullnader och varbildningar äro vanliga.

På detta sätt fortgår sjukdomen från ett halvår till två eller tre år eller mer. Troligt är, att några fall här gå till hälsa.

Så småningom inträder en märkbar förändring i den sjukens uppförande. Han blir retlig till lynnet, häftig och våldsam eller blödig och sorgsen. Icke sällan utbryter fullt vansinne. Den sjuke blir ofta farlig för sig själv och sin omgivning eller irrande omkring i skog och mark. Under tiden tilltager den allmänna försämringen.

Det retliga tillståndet efterträdes snart av slöhet och likgiltighet, och den egentliga sömnslukan inträder. Sömnfallen komma att börja med med långa mellan-

rum och äro mycket korta. Den sjuke lagar sin mat och somnar eller sitter och pratar och nickar till. Allt tätare och allt längre bli anfallen, och döden inträder med ett tillstånd av till medvetslöshet gränsande slöhet och slutligen koma. Under sista tiden av sjukdomen uppstå ofta muskelkontraktioner, spotten rinner ur munnen, avföring och urin avgå, och liggsår, som uppstått, utsända en avskyvärd stank.

Icke sällan inträder döden till följd av mellankommande sjukdomar, lunginflammation, dysenteri, hjärnhinneinflammation, eller, vilket kanske är det vanligaste, till följd av svält och vanvård.

Sjukdomen har varit känd sedan 1803, då Winterbottom genom en utomordentligt noggrann beskrivning av fall från västkusten av Afrika fäste uppmärksamheten på den. År 1891 fördes det första fallet till London, men det var först 1902 Dutton fann den förut omtalade parasiten vara sjukdomens orsak.

Med oroväckande hastighet har sjukdomen spritt sig bland Afrikas folk. Den förekommer nu i väster från Senegal till Angola, utefter Niger, Kongo och Sambezi, omkring de stora sjöarna i Central-Afrika och i öster från Tyska Östafrika till Bahr-el Ghazal.

Avfolkningen till följd av sjukdomens härjningar har varit oerhörd. Dr. Manson uppger de i Uganda härjade delarnas befolkning år 1900 till 300,000, år 1909 till knappast 100,000. Många öar i Victoria Nyanza ha fullkomligt ödelagts. Corre berättar, att en mängd byar i Senegambien dött ut. På vårt missionsfält i Kongo ha hela byar sopats bort av sjukdomens härjningar. Då Diadia missionsstation 1888 anlades, ansåg man trakten så talrikt befolkad, att man menade sig böra lägga denna station där trots det att Kibunzi låg blott två svenska mil därifrån. Redan 1906 beslöts det att nedlägga den, »ty den förr så folkrika trakten ödelades genom sjukdom och död, och befolkningen hade minskats

betydligt». Redan 1903 hade barnhemmet på samma station upplösts till följd av sömnsjukans härjningar bland barnen. I trakten av Mukimbungu station har jag träffat byar nedsmittade till 45 procent. Missionär Hede berättar, att han på vägen mellan Kingoyi och Mindouli kom till en by, vilkens hela befolkning utgjordes av en sömnsjuk kvinna och ett litet barn.

Utom de vanliga vidskepliga behandlingsformerna av sjukdomen förekommer försök till lindrande av plågorna och till och med till hävande av sjukdomen genom medicin eller andra medel.

Mot de smärtor, som sömnsjukan alltid har med sig, använder man, liksom för övrigt vid all värk, koppning. Med en kniv eller annat skarpt instrument göras några skårer i huden, där det värker mest, och blod utsuges genom ett avskuret smutsigt antilophorn. För huvudvärken koppas i nacken och vid tinningarna. Utan tanke på faran av dessa upprepade koppningar för den sömnsjuke suger man ibland formligen livet ur honom.

Mot de med sjukdomen ofta förbundna smärtorna i buken användas starka laxativ som aloe, croton och andra.

En allmänbehandling, som förekommer här och där, är följande. På den sjukes kropp med början på fingrar och tår fortsättande inåt kroppen göras en stor mängd små skårer, från vilka blodet tränger ut. Därefter ingnides saften av ett blad, vilken saft i beröring med blodet färgar detta vitt eller ljusrött. Samma bladsaft droppas i ögonen och frambringar där rikliga mjölkvita tårar. Den sjuke placeras sedan över ett ångbad bestående av en grop, i vilken några glödgade stenar lagts, över vilka vatten slås. För att hindra ångan att överksam gå förbi patienten inhöljes han i en filt eller matta, som räcker från sjuklingens hals till gropens rand. Samtidigt ges starka laxermedel och ofta kräkmedel.

Vården av den sjuke liknar infödingarnas övriga sjukvård och stämpelas

av okunnighet, vidskepelse och ansvarslöshet. Man ger den sjuke vad han vill ha, det må vara aldrig så tokigt. Man vårdar den man fruktar som död, ty man menar, att den dödes ande på många sätt kan skada den levande. Mot den svage, fattige och underordnade känner man sig ej ha några förpliktelse.

Det bleve en sorglig bilderbok, om man skulle måla blott en bråkdel av det elände, sömnsjukan tillför Kongos folk, och dock — några bilder vill jag visa.

Det var vid Kingoyi station. Framför mig stod en liten parvel, naken, med ett vilt utseende, präglad av intensivt lidande. Han bad om mat och hus och medicin för sitt huvud. Det värkte. På min fråga, var han bodde, och vem som vore hans hövding, fick jag blott en sorgsen skakning till svar. Han bodde ingenstans, han hade ingen hövding. Han var en sömnsjuk liten stackare, som ingen ville kalla sin. I gräset hade han bott den natt, som gått, men där var så kallt, och därute kunde han lätt bli leopardens rov.

På missionsstationen fick han en tillfällig bostad, litet mat och hjälp för sin sjukdom. Om ett par dagar tog sömnsjukans vansinne honom fatt, han försvann, drev omkring i skogarna, svalt, frös och förgicks.

En dag kom en man till oss med ett sex veckor gammalt barn, som han bad oss taga hand om, ty modern hade i sömnsjuksvansinne rymt till skogen och kunde ej uppsparas. Ngundu, så hette den lilla flickan, skulle vårdas av sin omkring sju år gamle bror. Hon frodades och blev kraftig av den kondenserade mjölk, hon fick, och allt lovade gott. Så uteblev hon en dag, och det befanns, att modern varit hemma och rövat henne till sig. Båda försvunno. I veckor vandrade modern i skogarna och kom slutligen tillbaka med ett levande skelett vid sin barm.

I Kasi by inom Mukimungu distrikt hade vi några vita infunnit oss för att hålla möte. Sjukbesök företogs i

husen. I ett fallfärdigt ruckel låg en flicka omkring 12 år gammal, mager, sårig, smutsig och — döende. Varför låg hon där i ett hus sämre än ett gethus? Varför så ensam? Varför så eländig? Ah, bara en sömnsjuk flicka. Varför något bråk för hennes skull eller för mycket besvär? Hon blir i varje fall aldrig giftasvuxen. För henne får man ingenting.

I byn vid Kibunzi låg Malata, f. d. barnhemsflickan från Diadia. Hon var sjuk, sömnsjuk. Hennes man hade en liten sparpennning, vilken vi ville han han skulle använda till mat åt sin sjuka hustru. Den hade räckt länge och till riklig föda. Han ville ej, hellre lät han hustrun svälta. Visserligen var sparpenningen för hennes räkning men ej som levande utan som död. Den skulle vara till hennes kista. Missionärerna på Kibunzi sörjde för att Malata ej behövde svälta. Hade de ej gjort det, hade svältdöden blivit hennes lott som så många andras bland de sömnsjuka.

På vägen mellan Kingoyi och Musana kom jag en dag till en by, i vilken från ett av husen hördes ett otäckt vrål. Därinne satt på golvet, bunden till händer och fötter omkring en påle, en man i väta och smuts. Då och då försökte han klättra uppför den påle, omkring vilken han var bunden, kom upp en halv meter eller så och föll pladask tillbaka i smörjan. Han var en av de många, som under sömnsjukans lopp blivit vansinniga, och måste dela dessa armas behandling.

Nu hör jag någon av mina läsare säga: »Sluta upp med detta fasansfulla bläddrande i eländets bilderbok», — och dock har jag ju knappast börjat än. Jag vill dock skona edra nerver. Tacka Gud, att du slipper se det, särskilt att se det utan att få hjälpa.

Det finns ljusa bilder också.

I Kimbungu by fanns en kristen, gudfruktig familj med en flicka, som under sömnsjukan fått hjärnhinneinflammation. Hon led oerhört. Vid

hennes bädd sutto far och mor. De led med. Det gick från hjärtedjupet det bönerop, som från fadern höjde sig till Gud, då han bad för sin sjuka älskling. Det var, som om sömnsjukans spöke hade tagit en ängels skepnad inför sådan kärlek.

Det var julen 1913 på Musana station. En lärare, hemmahörig i Nganda, hade under terminen tjänstgjort på skolan och skulle nu säga farväl för att vända åter hem. Sista tiden hade han plågats av ihållande huvudvärk, och andra tecken gävo vid handen, att han hade fallit offer för sömnsjukan. En undersökning visade ock tyvärr, att så var förhållandet. Farväl för alltid och dock icke för alltid, ty »återseendets glädje återstår för Guds barn». Hans ord till vännerna voro enbart uppmuntrande. Inför en sådan fast tro på den himmelske Fadern mister sjukdomen mycket av fasan. Kanske kunde vi göra bilderboken vacker, när allt kommer omkring?!

Det är morgonrodnadens skimmer, som bryter igenom.

Missionen, driven av Kristi kärlek och försedd med nödvändig kunskap, har börjat hjälpa till kroppen, och evangeliet, framfört av samma kärlek, har frälsat själarna från egoismens grymhet och dödens fasa.

År 1911 börjades inom vårt distrikt i Kongo särskild verksamhet bland de sömnsjuka.

Missionär E. Ekström på Nganda station var den förste att försöka. Ett upprop hade kommit från guvernören över Belgiska Kongo, att missionärer, vem som helst, som ville upptaga arbete bland de sömnsjuka, skulle gratis få genomgå en kort utbildningskurs vid statens sömnsjukinstitut i Leo-

poldville. Kursen skulle vara tre månader och ledas av den berömda forskaren i tropiska sjukdomar d:r Broden. På grund av ledarens sjukdom blev emellertid kursen mycket kortare än beräknat var, dock tillräcklig för att bibringa eleverna den allra nödvändigaste kunskapen. Var och en av dem försågs med mikroskop, sprutor, nålar, våg, kopparcistern, medicin och annat, som behövdes, och så fort denna utrustning anlät, började Ekström med den för honom utmärkande kraften och grundligheten sitt arbete i juni 1911. Att börja med voro människorna

Missionär Ekström jämte en del sömnsjukspatienter.

rädda. Det ryktet hade nämligen spritt sig, att Ekström blivit en statens tjänare, som skulle föra varje sömnsjuk till Boma eller Leopoldville. Så småningom lärde de sig emellertid rätta sammanhanget, och det dröjde ej länge, förrän Ekström hade ett hundratal sömnsjuka under behandling. De flesta voro från trakterna närmast Nganda station. De sömnsjukas nöd låg tungt på Ekströms hjärta, och gärna skulle han ha velat ägna mer tid än han hade till sitt förfogande åt arbetet bland dem, men andra sysslor på stationen togo mesta tiden. Längre fick han ej heller fortsätta sitt påbegynta verk. Redan i januari 1913 fick han hem-

bud. Vid hans bår stod en sörjände skara svarta, som fattat något av hans stora kärlek till dem.

Vid Ekströms bortgång hade emellertid arbetet bland de sömnsjuka upptagits på alla våra stationer i Belgiska Kongo. Undertecknad anlände till missionsfältet sommaren 1911 och började, så fort sig göra lät, behandlingen av sömnsjuka. För att arbetet skulle bli så effektivt, som förhållandena medgävo, undervisades på varje station någon, som kunde påvisa sjukdomens närvaro i tidigt stadium och behandla de sjuka. En mängd sjuka mottogos särskilt på Mukimbungu station, där antalet patienter 1914 uppgick till närmare 300.

Arbetet har på många sätt varit synnerligen tacksamt. Icke så att resultatet har varit något utomordentligt, då det gäller patienternas tillfrisknande. Därom är ännu för tidigt att yttra sig, helst som arbetet genom kriget kommit att lida stora avbräck. Dessutom ha alltför många hopplöst sjuka mottagits. Vi ha fått se tacksamma ansikten. Vi ha fått glädja oss åt växande förtroende. Vi ha sett nöd lindras och plågor hävas. Mången har burits till oss oförmögen att sköta sig själv och har lämnat stationen för att arbeta på sina fält. Främlingar, som icke skulle hava kommit den långa vägen till stationerna för att höra Guds ord, ha kommit för att finna hjälp för den hemska sjukdomen och därmed också kommit i beröring med evangelium. Fientliga avgudapräster ha vi fått se bli vänligt stämda genom den behandling de fått för sömnsjukan, av vilken de förtärs.

Att börja med fingo vi god hjälp av staten. Även undertecknad vistades en tid vid sömnsjuksinstitutet i Leopoldville och fick behålla den utrustning Ekström mottagit samt fick rätt att från statens förråd rekvirera medicin. Hennes Maj:st Drottningen av Belgien skänkte oss personligen 5,000 francs för arbetet bland de sömnsjuka.

Statens hjälp minskades alltmer, be-

roende på för små fonder, såsom det angavs. Den upphörde alldeles våren 1914. Missionen har sedan dess fått ensam bära bördan.

En del svårigheter ha vi att kämpa med i arbetet, som knappast kunna avlägnas men väl minskas. Till dessa höra de täta ombytena av arbetskrafter. Andra hinder kunna däremot med missionsvännernas hjälp lätt övervinnas. Hit hör bristen på material och lämpliga sjukhus.

Om det sistnämnda ville jag säga ett par ord till slut. Många av våra patienter komma långväga ifrån. Då behandlingen av sjukdomen består i injektioner av medicin, givna var tredje dag eller en gång i veckan, behålla vi i regel inga patienter hos oss. Endast i undantagsfall låta vi dem stanna kvar. Som emellertid detta är lagstridigt — lagen förbjuder oss att hysa en sömnsjuk på mindre avstånd ifrån oss än 500 m. — måste vi så långt det är oss möjligt undvika det. Med en sådan anordning komma vi emellertid ej till ett tillfredsställande resultat i vårt arbete. En massa sjuka måste nekas behandling, och alla dessa arma utkastade måste sändas bort till det grymmaste öde. Det är grymt nog att behöva sända dem tillbaka ohulpna, då medicin ej finns och, såsom det ibland nu har varit fallet, ej kunnat anskaffas. Missionär fröken Sandell gav mig en gripande skildring av de inföddas sorg, vilka 1915 på våren, då medicinen tagit slut på Mukimbungu station, kommo och knäböjde inför de vita och bådo dem försöka hjälpa dem i deras nöd. Större om möjligt än deras sorg var de vitas, då de måste neka den hjälp, de annars kunde ha lämnat. Är detta grymt, är det dock mycket värre att behöva sända dem ohulpna ifrån oss, som kunde hjälpas, om vi blott hade någonstades att låta dem bo.

För att avhjälpa denna brist har det planerats att så fort sig göra låter bygga en eller två s. k. sömnsjukskolonier. Sådana finnas redan i samband med statens sjukhus i Boma och

Leopoldville samt i Franska Kongo i Brazzaville. Sömn-sjuksbehandling för inneliggande patienter finnes dessutom i Portugisiska Kongo på Engelska Baptistmissionens station i San Salvador. En sådan sömn-sjukskoloni består av ett tegelhus, inrymmande mottagningsrum, behandlingsrum och förvaringsrum för medikamenter och annat. På något avstånd därifrån byggas böningshusen för de sjuka antingen av tegel eller gräs, och runt omkring uppodlas marken av dem som äro starka

nög att arbeta för koloniens räkning.

Tomter till dylika kolonier ha vi erhållit av staten avgiftsfritt.

Av välvilliga understödjare av vår mission har jag för dessa kolonier mottagit omkring 6,000 kronor.

Ännu fattas dock åtskilliga tusen kronor. Finns det någon, som kan och vill hjälpa, så må han sända sina bidrag till Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm.

Styrelsens sammanträde. Svenska Missionsförbundets Styrelse var samlad till överläggning i Stockholm den 7—8 februari, då ett ganska stort antal för missionen viktiga frågor behandlades. Bland ärenden, som rörde den yttre missionen, vilja vi här meddela åtskilliga.

Nästa *generalkonferens* kommer att hållas den 7—8 juni och årsmötet den 9—10. De båda dagarna före konferensen komma som vanligt styrelsen och distriktsföreståndarna att hålla förberedande sammanträden.

I fråga om ett *hem för missionärernas barn* beslöts, på grund av de undersökningar och utredningar, som gjorts av den för ändamålet tillsatta kommittén, att om möjligt redan till hösten detta år söka få till stånd ett sådant hem, om lämplig lokal intill den tiden kunde anskaffas och förhållandena i övrigt medgäve det. Hemmet skall läggas på någon plats i närheten av Stockholm dels för att barnen skola kunna tillgodogöra sig den skolundervisning, som erbjudes i huvudstaden, och dels för att hemmet skall kunna ställas

under Svenska Missionsförbundets direkta ledning och överinseende. Åt de kommitterade uppdrogs att till styrelsesammanträdet i april inkomma med fullständig utredning och kostnadsförslag m. m. — Vi hoppas, att denna viktiga fråga härmed kommer att få en tillfredsställande lösning till fromma för vår mission och dess arbetare.

På grund av skrivelse från missionär C. W. Grahn, Londe, Matadi, beslöts att anordna *telefonledning* från Londe missionsstation till staden Matadi.

En begäran av missionär A. E. Wandel *med fru* i Kina att få företaga sin snart förestående hemresa över Amerika bifölls.

De från Kongo och Kina inkomna *budgetförslagen* för innevarande år godkändes för att i sommar underställas konferensens prövning.

* * *

Missions- | I detta nummer införes en skolans. | annons om Missionskolan, som börjar nytt läsår den 1 sept. 1917. Vi hoppas, att annonsen må uppmärksammas av många troende unga män, som efter moget övervägande beslutit sig för att ägna sitt liv åt Herrens tjänst antingen såsom ordets förkunnare i hemlandet eller som missionärer på fälten. Inträdesansökan bör senast till den 1 maj insändas till sko-

lans föreståndare, rektor Gust. Moseson, Lidingö Villastad.

* * *

**En uppseende- | På Svenska Missions-
väckande bok. | förbundets förlag har**
i dagarna utkommit en bok med titeln
»Blod och tårar», som väckt mycket
uppseende. Den innehåller skildringar
av det armeniska folkets lidanden från
de turkiska myndigheternas och de
kurdiska rövarhordernas sida särskilt
under våren och sommaren 1915. Skild-
ringarna äro helt enkelt härresande och
skulle anses otroliga, om de ej vore
styrkta genom tillförlitliga vittnen från
flera olika håll. Boken är författad av
armeniern M. Piranjan samt översatt
till svenska och försedd med inledning
av Svenska Missionsförbundets mission-
när i Kaukasien, fröken Olga Moberg.
Boken rekvideras från Svenska Mis-
sionsförbundets förlag och kostar 75 öre.

* * *

**Värdefull | Åter har vår missionslitte-
boknyhet. | ratur riktats med ett nytt,
synnerligen värdefullt och intressant
arbete. Vår ungdomssekreterare, kand.
Bruno Nyström, har nämligen givit
ut en bok med titeln »Kampen mellan
islam och kristendom. En konturteck-
ning.» Arbetet skildrar i stora drag
islams väldiga framryckning under de
gångna århundradena och i nuvarande
tid samt grunderna härför, i den mån
de kunna bedömas av den historiska
forskningen. Till sist gives en kort-
fattad framställning av de försök, som
den kristna församlingen gjort för att
möta islams segertåg, och en under-
sökning göres, som visar, att om ock
dessa försök hittills krönts med jäm-
förelsevis ringa framgång, så äger dock
kristendomen sådana företräden fram-
för muhammedanismen, att ingen tve-
kan kan råda om vem som till sist
skall bli segrare. Kristendomen skall
behålla valplatsen, det är resultatet
av undersökningen. Men det kräves**

hela den kristna församlingens samlade
ansträngningar för att vinna detta mål.

Det skulle glädja oss mycket, om
denna bok finge den framgång, som
den är värd. Boken bör studeras av
var och en, som intresserar sig för den
närvarande tidens förnämsta missions-
problem. Ty det är just, vad kristen-
domens kamp mot islam innebär.
Boken kostar 75 öre och rekvideras,
som sagt, från Svenska Missionsför-
bundets Förlag, Stockholm.

* * *

**Sömnsjukan | I detta nummer införes
i Kongo. | en längre uppsats om
sömnsjukan i Kongo och missionens
verksamhet för att motarbeta den-
samma och rädda de arma, som fallit
offer därför. I slutet av uppsatsen
omnämnes även en insamling som av
artikelns författare, d:r G. Palmær,
satts i gång för upprättande av en
sovsjukskoloni i Kongo. Att saken är
ytterst behjärtansvärd förstår en var,
som har någon medkänsla med de
lidande. Vi bedja våra läsare upp-
märksamma den gripande skildringen.**

* * *

**Godssändning till | avgår i mars må-
Ost-Turkestan | nad över Ryss-
land, vadan för anhöriga till mission-
närerna och övriga intresserade tillfälle
finnes att sända sådana varor, som
missionärerna kunna vara i behov av.
Varorna ifråga böra sändas så tidigt,
att de om möjligt hinna fram till
Svenska Missionsförbundets Expedition,
Barnhusgatan 10, Stockholm, före den
1 mars. För alla sådana varor skall
samtidigt fullständig förteckning till-
ställas Expeditionen. Denna bör inne-
hålla uppgifter om varuslag med netto-
vikt eller, då det är tygvaror, antal
meter samt pris. — Tydlig adress!
— Inga tyska varor få sändas.**

* * *

Tack!

Med anledning av den nyligen hållna försäljningen i Missionsskolan till förmån för avlidna missionärers barn vill jag härmed å Missionsskolans Syf-

enings vägnar framföra ett varmt tack till alla, som så kärleksfullt deltagit i vårt arbete. Gud löne Eder!

Lidingö den 12 febr. 1917.

Ruth Walfridsson.

Från utresande missionärer.

På väg till Kongo.

Till Kongo — där mången av oss dvalts redan i barndomens drömmar, målet för vår ungdoms längtan, föremålet för vårt hjärtas kärlek! Till Kongo — vars folk i stort sett ännu vandrar i hedendomens mörker, suckande under syndens slaveri! Till Kongo — den plats, som Herren i sin nåd anvisat oss för att såsom hans medarbetare samla stenar för evighetens tempelbyggnad!

Vi äro på väg till Kongo. Det ha vi ofta under resan upprepat för oss själva och för varandra, upprepat det för att liksom övertyga oss om dess verklighet. Intet kan nu beröva oss hoppet att få resa; intet kan — såsom flerfaldiga gånger förut — stänga vägen till vår jordiska kallelsets mål. Hjärtat fylles av glädje men också av tacksamhet till Gud, som ansett oss värdiga och försatt oss i ämbetet. Blicken riktas framåt, och vi fattas av en viss bävan — männe vi, som resa ut för första gången, förstå ordens innebörd i hela dess utsträckning? Sinnet stämmas till bön. Han, som kallat oss, skall vara oss nära. Han skall fylla alla våra behov i härlighet i Kristus Jesus.

* * *

Det var måndagen den 27 nov. 12,47 e. m., som vi lämnade Stockholm med Göteborg som närmaste mål. På tisdagskvällen var där anordnad en väl besökt avskedsfest i Betlehemskyrkan. Längre skall minnet av denna och övriga liknande stunder följa oss, erinrande oss om missionsvännernas kärlek och bön. Följande dag skulle vi, enligt planen, lämna Sverige för att över

England fullfölja vår resa till Kongo. Nedkomna till hamnen blevo vi emellertid upplysta om, att »Ingeborg» skulle avgå först på kvällen eller kanske icke förrän följande morgon — en missräkning såväl för oss som för de vänner, som infunnit sig för att säga oss farväl. Dröjsmålet gav likväl ett par missionsvänner ytterligare tillfälle att visa sin kärlek till missionen genom att i sitt hem bereda oss en dag av vederkvickelse och vila både till kropp och själ.

Tidigt följande morgon väcktes vi av att maskinen sattes i rörelse och signalpipan tillkännagav, att båten var färdig till avgång. Några timmar till och det älskade fosterlandets kust var försvunnen för våra blickar. Så svunno timmar och dagar, och på söndagsmorgonen skådade vi en annan kust, den engelska. Ännu ett par timmars resa uppför floden Tyne och vi äro framme i Newcastle. Sedan våra pass viserats och våra saker undersökts, gavs oss tillfälle att bese staden och besöka någon kyrka m. m. Mycket medhans dock icke, enär vi samma dag skulle fortsätta till London, dit vi också anlände följande morgon. Någon beskrivning av dessa båda städer gives här ej utrymme till. Det kan likväl sägas — särskilt vad den senare angår — att så mycket erbjudes här främlingen av intresse, att månader skulle åtgå att få del av allt.

Hastigt svunno de åtta dagar, som vi hade att vänta i London, upptagna som vi voro av besök på konsulat, inköp etc. Måndagen den 11 december var bestämd för vår avresa, och på kvällen samma dag sade vi farväl till

den stora världsstaden. Målet för resan denna gång var en liten stad i sydvästra England vid namn Falmouth, där vi följande dag skulle stiga ombord på »Anversville», som sedan skulle bli vårt hem, tills vi uppnådde slutmålet för vår resa. Genom att båten blivit fördröjd, fingo vi dock här, såsom förut i Göteborg, vänta en dag.

Ombord på kongobåten! Så hade den stund kommit, mot vilken vi under de senaste veckorna med längtan blickat hän. De flesta besvärigheter och de största svårigheter, som förelågo, då vi anträdde vår resa, voro nu genomlevda, och vi skulle få njuta av tre till fyra veckors stillhet och vila. Vilken lång tid på sjön, torde någon säga! Sant! Men en tid, som ej nog kan uppskattas, såvida man slipper att lida av sjösjuka. Att i morgonens stillhet betrakta solen, då hon, föräbad av morgonrodnaden, höjer sig majestätiskt ur havet, eller att, då hon efter slutat dagsvärv sänker sig i väster, se henne åter slutas i havets famn — vilken obeskrivlig njutning! Vem kan förtälja det underbart mäktiga, som griper en, då man i den mörka kvällen, medan fartyget stilla glider framåt, ser upp mot firmamentet, varifrån oräkneliga stjärnor mildt blicka ned! Eller då man, när stormen ryter, ser vågorna bryta sig mot båtens sidor och kastas tillbaka, så att det vita skummet yr, och tusende små lysande stjärnor synas i det mörka vattnet, framkallade av den i detta befintliga fosfor! Och då därborta vid horisonten den ena blixten avlöser den andra och havet upplyses av dess sken! För det storslagna i naturen må icke förglömmas trevnaden — samtal, läsning och bönestunder — i syskonkretsen.

Ombord ha vi också firat jul, ej en jul med köld, snö och bjällerklang utan en jul på gungande våg och under brännande sol. Dock saknades icke julstämning. Vid halv 5-tiden på julafton samlades vi i matsalen, där vi intogo äkta »svenskt» kaffe, iordningställt av några av våra systrar. En stund senare möttes vi åter — denna

gång i salongen på övre däck, där ett bord med paket sade oss, vad som väntade. Några missionsvänner, som hört, att vi skulle vara på resa över julen, hade sört för att vi, fastän borta från nära och kära, hem och fosterland, ändå icke skulle vara i saknad av julgåvor. Men en jul utan julotta kunde knappast tänkas. Vi kommo därför överens om att ha en sådan klockan 5 på juldagsmorgonen. Inga kyrkklockor kallade oss. Och i kyrkan, en salong, som kaptenen välvilligt ställt till vårt förfogande, badade vi ej i ett hav av ljus, icke heller brusade orgeltoner genom tunga valv, men en oförgätlig stund var det i alla fall. Vi sjöngo de kända julsångerna, läste det gamla julevangeliet, och en av bröderna erinrade oss om den stora julgåvan. Då högtidsstunden var över, hade det redan börjat dagas, och kort därpå gick solen upp. Då vi senare gingo ned till frukost, funno vi matsalen trevligt dekorerad, och en vackert klädd julgran förhöjde stämningen.

En omväxling under resan är det, då båten angör land. De platser, som vi hitintills besökt, äro La Pallice, en hamn på Frankrikes västkust, samt Dakar, en stad i Senegal i nordvästra Afrika.

Då vi blicka tillbaka på den tilländalupna delen av resan, känna vi en innerlig tacksamhet till Gud. Han har hjälpt i dolda och uppenbara faror. Varthelst vi kommit, ha vi funnit banade vägar. Överallt och av alla ha vi mötts med synnerlig vänlighet. Hela vår resa ropar högt sitt: Gud hör bön.

Samtidigt som vi nu frambära vårt varma tack för all visad kärlek såväl under vistelsen på olika platser som vid avresan från Sverige samt för Edra förböner, sända vi vår gemensamma hälsning.

Å »de fjortons vägnar»

Eder i Herren förbundne

Jacob Sjöåker.

Conakry den 28 dec. 1916.

En blick på världsmissionen.

Av J. E. Lundahl.

(Forts fr. föreg. n:r.

I april 1915 hölls i Shanghai den första ordinarie generalsynoden av den s. k. Förenade kinesiska kyrkan, en inhemska kristen sammanslutning, som konstituerades år 1912 av ett antal kinesiska församlingar. Ett av de mest uppseendeväckande besluten vid denna synod var tillsättandet av en kommitté med uppgift att planlägga och så snart som möjligt sätta i gång en kinesisk yttre mission. Ett annat beslut gällde invigning av en kinesisk biskop. Förberedelser blevo ock gjorda för upprättandet av en högre teologisk skola, där undervisningen helt och hållet skulle ledas av kineser.

En särskilt den sista tiden betydelsefull fråga är den om förhållandet mellan missionens skolverksamhet och det officiella skolväsendet. Som bekant har kinesiska regeringen gjort storartade anordningar för upprättande av en allmän folkundervisning för hela riket. Fullföljandet av planen har emellertid på sista tiden blivit mycket hindrat genom brist på tillräckliga penningmedel. De allmänna medlen ha i högre grad, än man på förhand beräknade, måst gå till militära ändamål. Regeringens plan synes emellertid nu vara den att i första hand sörja för den lägre undervisningen. Härvid har man börjat lägga stor vikt på fysisk och militär träning redan från tidiga år. Mer och mer synes man ock förstå, att folkets största behov, även när det gäller skolundervisningen, är moralisk karaktär. I de svårigheter, vari det kinesiska skolväsendet för närvarande befinner sig, har givetvis den kristna missionen lysande tillfällen att lämna värdefull hjälp. Ett rätt ordnande av förhållandet mellan missionens och regeringens skolväsende skall utan tvivel bliva av största betydelse för båda parterna. Bland tecken, som visa, att kineserna äro villiga att acceptera

den hjälp missionen i detta fall erbjuder, må framhållas, att ganska stora summor lämnats av kineser till underhåll av kristna undervisningsanstalter.

Antalet evangeliska kristna i Kina är för närvarande omkring 300,000.

Mellan Japan och Kina ligger Korea, vilket land, som bekant är ett av de mest välsignade missionsfält, som finnas. Sedan 1882 har Korea stått öppet för evangelium och antalet kristna är redan mellan 2- och 300,000. De kristnas iver i arbetet för evangeliets utbredande har varit särskilt anmärkningsvärt på detta missionsfält.

Häriifrån gå vi till Indien, detta gamla, synnerligen betydande missionsfält. Vi vilja då först säga, att den del av borten Indien, som står under fransk styrelse, är slutet för all evangelisk missionsverksamhet. I den del av Indien, som nu ligger under engelsk överhöghet, började arbetet år 1705, då de kända missionärerna Ziegenbalg och Plütschau upptogo arbete i Tranquebar. Missionen i Indien tog emellertid verklig fart först med år 1795, då den utomordentlige missionären William Carey anlände till Bengalen och där började sin verksamhet. Först 1813 lyckades det dock missionärerna och de engelska missionsvännerna att få regeringens tillstånd att utöva fri missionsverksamhet bland Indiens folk. Från denna tid har verksamheten kraftigt utvecklats, och nu arbeta mer än 120 olika sällskap med närmare 5,000 missionärer och omkring 50,000 infödda medarbetare. De kristnas antal har särskilt de senare åren stigit i rask fart. Under det för omkring 13 år sedan det bland Indiens 315 miljoner invånare blott fanns något mer än 2 miljoner infödda kristna, har detta antal växt, så att det nu utgör över 3,600,000.

(Forts.)

En uppseendeväckande bok

Blod och Tårar

av M. PIRANJAN.

»I denna bok berättas om de förfärliga lidanden, för vilka den armeniska befolkningen varit utsatt sedan krigets början från de turkiska myndigheternas och gendarmernas sida. Man läser dessa skildringar under rysningar.» — — — *Sv. Morgonbladet.*

Pris 75 öre.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG,
STOCKHOLM C.

Vår yttre mission

Studiebok av

J. E. LUNDAHL.

Ett värdefullt arbete över Svenska Missionsförbundets yttre missions uppkomst, utveckling och nuvarande ställning. Boken bör studeras av alla, som hava intresse för missionen.

Pris inklusive studieprogram häft. 2 kr.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG,
STOCKHOLM C.

Resturer.

Missionär C. N. Börrisson från Kongo.

Februari.

16 Varola, 17 Versås, 18 dito, 19 Mofalla, 20 Fridene, 21 Fröjered.

Där det passar, må söndagsskolbarnen även samlas antingen enskilt eller vid allmänna mötet på främsta bänkarna.

Kollekter för kongomissionen mottagas med tacksamhet.

Missionär N. G. Anvill från Kongo.

Februari.

20, 21 Niemisel, 22, 23 Boden, 24—26 Luleå, 27, 28 Sävast.

Mars.

1, 2 Älvsbyn, 3—5 Orrbyn, Ansgarii-fören. halvårsmöre, 6—11 Piteå med omnejd.

Kollekter upptagas för kongomissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Missionsskolan.

börjar nytt läsår 1 sept. 1917.

Troende unga män, som där önska utbildas till predikanter eller missionärer, ävensom troende unga kvinnor, som önska bli missionärer i Förbundets tjänst, kunna genom undertecknad få närmare underrättelse om villkoren för inträde.

Till skolstyrelsen ställd inträdesansökan bör snarast och senast 1 maj insändas till undertecknad, adress: Lidingö Villastad.

Gust. Mosesson.

Svenska Missionsförbundets Vilohem i Rättvik.

Härligt läge vid Siljan.

Öppet året om.

Förfrågningar besvaras av förest. Fru *Selma Peterson.*

Rikstelefon Rättvik 7.